

πεί ο εισπρακτορας με χωροφύλακες και στρατιώταις, του τρώνε ο,τι κι' αν έχη στο σπῆτι του, και του πέρνουν και τὸ λιβέτι και τὴ σιδηροστία του ακόμα.

Μὰ αν ἦναι κανέννας φίλος, κι' αν τύχη νὰ ἦναι ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς, κανέννας δὲν τοῦ μιλάει, κς χωροστάει και ἐκατὸ και διακόσιαι χιλιάδες δραχμαίς.

Ἐκατὸ και παραπάνω μελλουόνια χρωστάνε οἱ μεγάλοι, και τὰ περισσότερα οἱ ἴδιοι οἱ Βουλευτάδες, και γιὰ τοῦτο, τρομάρα τοὺς ἐπιασε, ὄντας εἶπανε νὰ μὴ γίνωνται βουλευτάδες, κείνοι ποὺ χρωστάνε στο δημόσιο, γιὰτὶ τὸν ἦναι βουλευτάδες, κἀνεὶς δὲν κοτᾶει νὰ τοὺς πιάση νὰ πληρώσουν.

Τὸν κόσμο χαλάσανε νὰ μὴ γίνῃ τέτοιο πᾶμμα, ποὺ εἶναι δίκιο και σωστό, παρ' ἀπ' αὐτοὺς νὰ μὴ πέρνουν μήτε πεντάρα, κι' αν χρωστάνε ἐκατὸ και διακόσιαι χιλιάδες, και τὸ φτωχὸ νὰ τὸν γδέρνουνε, γιὰ νὰ τοῦ πάρουν δυὸ και τρεῖς δραχμαίς πῶσυχε νὰ χρωστάη.

Και δὲ φτάνει, ποὺ, με τέτοιον τρόπο, κρατᾶνε ἀπάνω τοὺς τὰ χρήματα, και ὠφελιόνται τοὺς τόκους, παρ' ἀφίρουν δέκα δεκαπέντε χρόνια χωρὶς νὰ δόσουνε πεντάρα, μὰ ἡ φτώχεια πληρώνει και πλερώνει περισσότερο. Ὑστερότερα κίτοι οἱ ἴδιοι κἀνουν ἕνα νόμο, και λένε πῶς κείνοι, ποὺ χρωστάνε ἀπὸ τότε ἕως τότε, νὰ ξεχρεώνωνται χωρὶς νὰ πληρώσουν.

Κι' ἔτσι, κείνοι ποὺ δὲν πληρώσανε, και γιὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ παιδευτοῦνε, βρίσκονται κερδεμένοι, γιὰτὶ γλυτόνουνε ὅσα χρωστᾶγανε κείνοι ποὺ βρεθήκανε καλοὶ καλοὶ και πρόθυμοι, και πληρώσανε, οἱ κἀμένοι αὐτοὶ βρίσκονται ζημιωμένοι, γιὰτὶ ὅ,τι πληρώσανε, δὲν τοὺς τὸ δίνουνε πίσω, ποὺ ἔτανε δίκιο νὰ τοὺς τὸ δώσουν, γιὰτὶ και στοὺς ἄλλους χρίζουε κείνα ποὺ χρωστᾶγανε.

Ὁ κακὸς κερδεμένος, κι' ὁ καλὸς ζημιωμένος!

Γιὰτὶ, κείνοι ποὺ εἶναι κακοὶ, ἔχουν τὰ πράγματα στο χέρι· οἱ καλοὶ, ποὺ εἶναι και περισσότεροι ἀπὸ τοὺς κακοὺς, εἶναι ὄξω ἀπὸ τὰ πράγματα, και τρών στο κεφάλι τῶν παθῶ τους τὸν τάραχο, γιὰτὶ δὲν εἶναι μαζωμένοι, παρὰ σκόρπιοι, κι' οἱ κακοὶ τοὺς βρίσκουν ἕνα ἕνα, και τοὺς κἀνε ὅπως θέλουν.

Ὅλλ' αὐτὰ τὰ κακὰ γίνονται γιὰ τὴν ἀναθεματισμένη τὴ βούλα, ποὺ, ὡς καθὼς εἶπαμε, ἔχει στο χέρι του ὁ Ὑπουργός, κι' ὅ,τι θέλει νὰ γίνῃ, τὴν πατάει, και γίνεται.

Πρέπει τὸ λοιπόν, τὴ βούλα αὐτὴ νὰ μὴν τὴν έχη μοναχὸς του ὁ Ὑπουργός, κι' ὅταν δὲν τὴν ἔχει μοναχὸς του, μήτε αὐτὸς μπορεῖ νὰ κἀνῃ ὅ,τι θέλει, μήτε οἱ ἄλλοι μποροῦν νὰ τοῦ ζητᾶνε.

Γιὰ νὰ γίνῃ τοῦτο, νὰ, τί πρέπει νὰ κἀνουμε.

Κάθε ὑπουργεῖο ἔχει τοὺς συνταξιούχους του, ποὺ οὔλοι τους ξέρουν τὴν ὑπηρεσία καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ὑπουργούς, ποὺ εἶναι χτεσινοί, γιὰτ' αὐτοὶ ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ σ' αὐτὴ καταγίνονται, και σ' αὐτὴ γεράσανε.

Πέρνουμε ἀπ' αὐτοῦς δώδεκα τοὺς καλλίτερους, και καλλίτεροι εἶναι κείνοι, ποὺ περισσότερο προωδέσανε, γιὰτὶ κείνοι, ποὺ εἶχανε περισσότερο μισθό, πῆγανε παραπάνω ἀπὸ τοὺς ἄλλουοὺς, ποὺ εἶχανε λιγώτερο.

Τὰ ὀνόματά τους θὰ μπαίνουν στὴν ἐφημερίδα, γιὰ νὰ εἶπῃ ὁ ἕνας τὸ κοντο κι' ὁ ἄλλος τὸ μακρὸ. Ὑστερα ἀπὸ δεκαπέντε μέραις, ποὺ καθένας θὰ εἶπῃ ὅ,τι ἔχει και δὲν ἔχει, ἡ Βουλὴ ἀπὸ τοὺς δώδεκα βγαίνει τοὺς τέσσερους, και μένουν ὀχτώ. Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ὀχτώ, ὁ βασιλεὺς πέρνει τέσσερους, και οἱ τέσσεροι αὐτοὶ, μαζῆ με τὸν ὑπουργό, κἀνουν

ἕνα συμβούλιο γιὰ κάθε ὑπουργεῖο, και τὸ συμβούλιο αὐτὸ θὰ δίνῃ τὴ γνώμη του σὲ κάθε διάταγμα, ποὺ εἶναι νὰ ὑπογραφῆ ἀπὸ τὸ βασιλεῖα.

Τὰ ὑπουργεῖα πῶχουμε εἶνα ἑπτὰ, και τότε συμβούλια θὰ γίνουνε, γιὰ τὴς δουλειαίς ποὺ παρενεύουν σὲ κάθε ὑπουργεῖο. Τὸ καθένα με τέσσερους συνταξιούχους, καθεμικνῆς ὑπηρεσίας, και με τὸν ὑπουργό, ποὺ θὰ ἦναι και πρόεδρος.

Μὲ τοῦτον τὸν τρόπο ὁ ὑπουργός δὲ θὰ κρατᾶη μοναχὸς του, σὺν τῶρα, τὴ βούλα, ἀμὴ κι' οἱ πέντε μαζῆ, και ἔτσι μοναχὸς του δὲ θὰ μπορῆ νὰ πέρνῃ τὴν ὑπογραφή τοῦ βασιλεῖα, ὅποτε τὴν θέλῃ, και ὅπως τὴν θέλῃ, παρὰ κάθε πᾶμμα θὰ πηγαίη στο συμβούλιο.

Και τὸ συμβούλιο αὐτὸ δὲν ἔχει τὴν ἀνάγκη τοῦ ὑπουργοῦ, γιὰτὶ ὁ ὑπουργός, στο συνταξιούχο, ποὺ δὲν εἶναι ὑπὸ κληρονομία, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ τὸν πᾶψῃ, ἢ νὰ τὸν προβιάσῃ, δὲν ἔχει καμμία ἐξουσία.

Ὁ συνταξιούχος δὲν ἔχει ἀνάγκη, μήτε τοῦ βουλευτῆ, γιὰτὶ ἔχει τὴν σύνταξί του, χωρὶς νὰ τὴν περιμένῃ ἀπὸ τὸ βουλευτῆ, μήτε τὸν μέλλει γιὰ τὸν ψῆφο τοῦ βουλευτῆ.

Ὁ συνταξιούχος εἶναι ἀνεξάρτητος κι' ἀπὸ τὸν ὑπουργό και ἀπὸ τὸν βουλευτῆ.

Ἀνίσως τὸ συμβούλιο βρῆ ὀρθὸ και δίκιο κείνο, ποὺ προτείνει ὁ ὑπουργός, δίνει τὴ γνώμη του και γίνεται, ἀλλοιῶτικα δὲ δίνει τὴ γνώμη του, και δὲ γίνεται.

Πάντα ὅμως δὲ θὰ γίνῃ κείνο, ποὺ θέλει ὁ ὑπουργός, παρὰ κείνο ποὺ θέλει τὸ συμβούλιο. Κι' αὐτὸ θὰ ἦναι πάντα καλλίτερο, γιὰτὶ ὅ,τι θέλουν οἱ πέντε, εἶναι καλλίτερο ἀπὸ κείνο ποὺ θέλει ὁ ἕνας. Ὁ ἕνας μπορεῖ νὰ θέλῃ κατὰ τὸ συμφέρο του, μὰ τὸ συμφέρο τοῦ ἑνοῦ, δὲν εἶναι και τὸ συμφέρο τῶν πέντε.

Νὰ, με τί ὁμοιο τρόπο, και χωρὶς νταραβέρι, διορθώθηκε κι' αὐτὸ, και διορθώθηκε καλά, γιὰτ' οἱ τέσσεροι αὐτοὶ, ποὺ θὰ σκέπτονται μαζῆ με τὸν ὑπουργό, τὴν ὑπηρεσία τὴν ξέρουν καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ὑπουργούς, ποὺ εἶναι χτεσινοί, κι' ἐκείνοι ὄλοι τους γεράσανε σ' αὐτὴ.

Ξέρουν ακόμα, ἀπὸ κείνους ποὺ γηρεύουε θέσεις, ποῖος εἶναι καλὸς και ποῖος δὲν εἶναι. Ὁ ὑπουργός νὰ τοὺς γελάσῃ δὲ μπορεῖ.

Οὔλοι τους τὸ να ποδᾶρι τὸ χουε στον τάφο, και πάντα πάντα θυμᾶνται και τὴν ψυχὴ τους ἀπὸ κόμματα και φατρίαις δὲ γνωρίζουν, γιὰτὶ πῆγανε τὴ σύνταξί τους, και ξεκᾶνανε με τὴν ὑπηρεσία.

Μὰ και κακοὶ αν ἦναι και δὲν τοὺς περνᾶει γιὰτ' αὐτοὶ δὲν ἔχουν ἐξουσία, μήτε νὰ προτείνουε, μήτε νὰ κἀνουμε κανένα πᾶμμα. Ὁ ὑπουργός ἔχει πάντα τὴν ἐξουσία, αὐτοὶ ξετάζουν μοναχὰ, ἀνίσως κείνο ποὺ λέει ὁ ὑπουργός, εἶναι σωστό, και σὺν ἰδοῦνε πῶς δὲν εἶναι σωστό, και πῶς ὁ ὑπουργός θέλει νὰ τὸ κἀνῃ γιὰ τὸ συμφέρο του, ἢ γιὰ τὸ χατῆρι κείνου, ποὺ τοῦ δίνουε τὸ ψῆφόν τους, λένε ὄχι, και τὸ ἐμποδίζουνε. Γιὰ νὰ κἀνουμε τὸ δικὸ τους δὲ μποροῦνε.

Ὁ ὑπουργός θὰ φέρῃ ἐμπέδιο στοὺς συμβούλους, γιὰ νὰ μὴν κἀνουμε ὅ,τι θέλουμε, κι' οἱ σύμβουλοι πάλι δὲν θ' ἀφίρουν τὸν ὑπουργό νὰ κἀνῃ ὅ,τι θέλει, κ' ἔτσι τὰ πράγματα θὰ πηγαίνουε καλὰ.

Τοῦτο μοναχὰ μπορεῖ νὰ βᾶνῃ κἀνεὶς στο νοῦ του, πῶς τάχατες νὰ τὰ φτιάξῃ ὁ ὑπουργός με τοὺς συμβούλους, και νὰ πέρνῃ ὁ ὑπουργός, νὰ πέρνουν κι' οἱ σύμβουλοι.

Τούτη ἡ ὑποψία δὲν ἔχει τὸν τόπο της, γιὰτὶ τότε ὁ ὑπουργός, γιὰ νὰ πάρῃ ἀπὸ τοὺς συμβούλους ἕνα, θὰ βιαστῆ νὰ τοὺς δώσῃ δυὸ, ἕνα σὲ κάθε σύμ-

βουλο, γιὰ νὰ τὸν πάρῃ με τὸ μέρος του, κι' ἔπε' αὐτὸς, με τοὺς δυὸ συμβούλους, νὰ γίνουε τρεῖς και νὰ κἀνουμε πλειονοψηφία. Μὰ ἔτσι δὲ βγαίνει πάλι ὁ λογαριασμός τοῦ ὑπουργοῦ, γιὰτὶ θὰ πέρνῃ ἕνα και θὰ δίνῃ δυὸ.

Ἀφοῦ καταφέραμε και τοῦτο, ἕνα μᾶς μένει ἀκόμα, και εἶναι τὸ καλλίτερο, γιὰτὶ χωρὶς αὐτὸ και τ' ἄλλῃ δὲν ἀξίζουν τίποτα, και μήτε μποροῦν νὰ γίνουε.

Μᾶς μένει, γιὰ νὰ πᾶμε καλὰ, ἡ Ἐνωσι, ποὺ ποὺ θὰ φέρῃ τὴν ὁμόνοια ἀναμεταξὺ μας.

Χωρὶς τὴν ὁμόνοια, μήτε τὴν εὐλογία, μήτε τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ μποροῦμε νὰ χουε. Σὺν τὰ κυλιά θὰ τραγῶμαστε και τίποτα, ποτέ μας, δὲν θὰ κἀνουμε.

Τώρα εἴμαστε σὺν τὰ πρόβατο, ποὺ ξεχωρίζε ἀπὸ τὸ κοπάδι, και τὸ τρώει ὁ λύκος.

Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ εἴμαστε ἔτσι, σὺν τῶρα, σκόρπιοι ἕνας ἕνας, γιὰτὶ τὸ πρόβατο, ποὺ φεύγει ἀπὸ τὸ κοπάδι, καθὼς εἶπαμε, εἶναι χαζόμνο· ἔτσι τὸ λέει και ὁ Χριστός, πρόβατον ἀπολοιοῦς.

Πρέπει οὔλοι μας νὰ γίνουμε κοπάδια κοπάδια στὴν ἀρχή, και σὺν γίνουμε κοπάδια, ὅποιον ἀπὸ μᾶς θελήσῃ κἀνας ὀχτῶς νὰ τὸν πειράξῃ, οἱ ἄλλοι θὰ τὸν βοηθᾶνε, και δὲ θὰ μπορῆ νὰ τοῦ κἀνῃ τίποτα.

Τώρα, ὅποιος εἶναι πλειό νταχῆς, ἢ, αν δὲν εἶναις τέτοιος, πέρνει ἕναν ἄλλο σύντροφο, και ἀνὸ... (ἀδύνατοι) νικᾶτε ἕναν ἀντιρροωμένο, τὸν κἀνουν ὅ,τι θέλουμε, κ' ἀπὸ τοῦτο γενήκανε οὔλα τὰ κακὰ.

Ἐνας ἔκανε τὴν κακὴ ἀρχή και πειράξε τὸν ἄλλανε κι' ἐκείνος πάλι θέλωντας νὰ ἐκδικηθῆ, ἔκανε κακὸ κεινοῦ ποὺ τὸν ἔβλαψε, τὸ ἕνα κακὸ γίνηκε δυὸ.

Ὁ ἄλλος πάλι, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ, τοῦ κἀνε ἄλλο κακὸ, και τοῦτος τὸ ἴδιο, τὰ δυὸ κακὰ γινήκανε τέσσερα, κι' ἔτσι κῦξκωντας, γινήκανε πολλὰ, τόσα πολλὰ, ποὺ ἄλλο δὲν γίνεται τώρα, παρὰ ποῖος νὰ βλάψῃ και νὰ κἀνῃ κακὸ τοῦ ἄλλουοῦ.

Δὲν εἶναι λοιπόν καλλίτερα, κανεὶς ἀπὸ μᾶς, μήτε νὰ κἀνῃ κακὸ, μήτε νὰ τοῦ κἀνουμε;

Δὲν εἶναι καλλίτερα, παρὰ νὰ τρέχῃ ἔρημος και μοναχός, νὰ ἦναι πάντα ἐνωμένος μαζῆ με ἄλλους, και νὰ τὸν βοηθᾶνε, σὺν λάβῃ ἀνάγκη;

Ὡς και τὰ πουλιά ακόμα, νιόθουε τὸ συμφέρο τους, και κοπάδια κοπάδια περπατᾶνε, κι' ὄχι μοναχὰ τους.

(Στᾶλλο φύλλο τελειώνει)

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΣΠΗΛΙΩΤΑΚΗΣ
Πρ. Ὑπουργός

ΤΕΤΙΑ

θάματα μοναχὰ στο Ρομέϊκο γίνουε. Ὁ κ. Σιμόπουλος παραιτιέται ἀπὸ ὑπουργός γι' ἀφορμὴ ποὺ θἀνάγκαζε τὸν ὑπουργό κάθε ἄλλου Κράτους νὰ τραβιχτῆ ἕνα δυὸ χρόνια ἀπὸ τὴν πολιτικὴ και νὰ πᾶει νὰ καλλιεργῆσει τὰ λάχανα τοῦ κῆπου του.

Κι ὅμως τέτιο πᾶμμα δὲ γίνεται. Τὸ ἀντίθετο μάλιστα. Ὁ κ. Σιμόπουλος δὲν πρόφταξε νὰ καλοπέσει κι ἀμέσως ἄρχισε νὰ σκέπτεται γιὰ δικὸ του καινούριο κόμμα. Ἄπειρα, εἶπε, τηλεγραφήματα συγχαρητήρια ἀπὸ τίς ἐπαρχίες ἔλαβε κι ἀρετοὶ βουλευταὶ τοῦ δήλωσαν φιλία και τοῦ ὑποσχεθῆκανε νὰ τὸν ἀκολουθῆσουνε σ' ὅ,τι ἀποφασίσει.

Ὁ κ. Σιμόπουλος πᾶναι ἐξυπνάτατος ἀνθρωπος, θὰ γελάει δίχως ἄλλο, σὺν κλειδόνεται στὴν κρεβατοκαμαρὰ του, γιὰ τὴν καταντία μας. Ἴσως μάλιστα νὰ πελπίζεται περισσότερο κι ἀπὸ μᾶς ἀκόμα.